

Oznanilo

“Daj vsakemu dnevu priložnost, da bo najlepši v tvojem življenju!”
(Mark Twain)

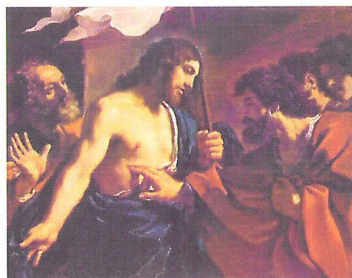
**Nedelja
Božjega usmiljenja**

leto VII /2010-16
3. april 2016

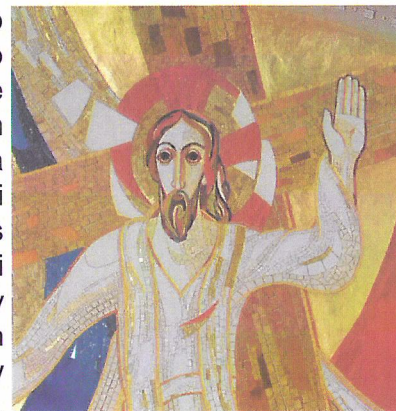
V SVOJE RANE SPREJMI ME

Predstavljamo si lahko, da Jezusovim učencem ni bilo vseeno, ko je eden izmed njih, Tomaž, trdil, da ne veruje, da je Kristus vstal. Kaj je nagnilo Tomaža, da je veroval v Kristusovo vstajenje? Najbrž se vsem odpira preprost odgovor: da je videl Kristusa. Toda kakšnega Kristusa?! Ko je Jezus »pri zaprtih vratih stopil mednje« je rekel Tomažu: »Položi svoj prst sem in poglej moje roke!« Kristus mu pokaže svoje rane. Te ostanejo tudi po vstajenju. Zakaj rane ostanejo in zakaj Tomažu pokaže prav te? Rane po vstajenju ne morejo izginiti, ker so

z n a m e n j e ljubezni, s katero je Kristus šel v trpljenje in smrt za nas. Ko se Tomaž zateče v Kristusove rane, se spočije v njegovi ljubezni. Ker se sreča s Kristusom v ljubezni, začne verovati in vzklikne »Moj Gospod in moj Bog« ter pri tem uporabi besedo Gospod, ki je sopomenka za Boga. Ko se sreča z Bogom Ljubezni, izpove vero v Kristusovo božanstvo. Tako Kristusove rane zadobijo nov pomen tudi za nas: postanejo znamenje Božje ljubezni in Božjega usmiljenja.

Tudi mi se zatecimo v Kristusove rane. Ko nas bodo navdajale najtežje skušnjave in se nas bosta lotevala največji obup ali razočaranje, ko nas bo razjedal največji dvom, se zatecimo v Kristusove rane in znašli se bomo v Kristusovi ljubezni.

Znamenje Kristusove ljubezni so rane. Njegova ljubezen je bila ranjena, ker je človeški rod zlorabil njegovo ljubezen in ga križal. Kolikokrat je tudi

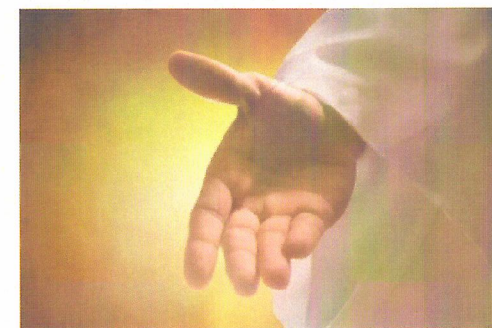
človeška ljubezen ranjena in kolikokrat ne doživi priznanja, ampak zavrnitev! Molitev Duša Kristusova (v svoje rane sprejmi me) nas vabi, da se v trenutkih lastne ranjenosti zatečemo v Kristusove rane. Takrat ga prosimo: Gospod, sprejmi me v svojo ljubezen, ki je šla skozi trpljenje. Ozdravi me mojega dvoma, reši skušnjav in poživi mojo ljubezen. Pomagaj mi, da se nikoli ne ločim od tvoje ljubezni.

Velika noč

Smo sredi praznovanja velikonočnega časa – 50 dni praznujemo veliko noč, praznik vstajenja ...

Toda kaj pravzaprav praznujemo? Kristus je vstal. Življenje zmaga nad smrtjo. Luč premaga temo. Velika noč je zato praznik pesmi, vstajenjskih pesmi, polnih veselja, kot zveni »Aleluja« v velikonočnem jutru. Velikonočno veselje se ne zadovolji z govorjeno besedo, hoče več; hoče vzklikati, hoče peti, hoče vriskati. Gospod je vstal!

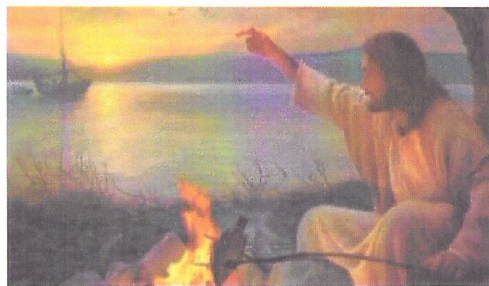
**Tudi zate velja vzklik ...
Vstani!
Postavi se!
Kajti Bog ti je pripravil pot.
Vstani iz svojih grobov,
ki si si jih sam skopal –
ali pa so ti jih skopali drugi.
Vstani!**

Odloži mrtvaške prte, ki te vežejo!
Vstani! Stopi iz noči v nov dan! Vstani!
**Sam Bog te vabi in izziva,
da te potegne
iz grobov tvojega življenja.**
Kliče te v življenje,
vsem smrtim navkljub.
Odločilno vprašanje
ob vsem tem pa je: Hočeš vstati?
Hočeš RESNIČNO vstati?
Moraš biti pripravljen,
da zapustiš svojo jamo.
**Samo tako, da boš zapustil
svojo grobno jamo,
boš živel, resnično ŽIVEL!**

»Mir vam bodi!«

Kaj je na zemlji, na svetu najdragocenejše? Dragocenejši od vsega imetja in denarja je ljubi mir, ki ga svet nima in ne more dati, ki nam ga je Jezus, Božji Sin, prinesel iz samih nebes. Zato so angeli že ob njegovem rojstvu peli: »Slava Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji.« Kaj je najljubše na svetu? Meni je na svetu gotovo najljubši ljubi mir, če lahko z vsemi mirno in v miru živim. Zato je bil tudi Jezusov prvi pozdrav po njegovem vstajenju: »Mir vam bodi!« Kaj je najboljšo, ko se bomo nekoč ločili s tega sveta? Najboljšo ob smrtni uri je tisti sladki dušni mir, ki nam ga je Jezus zapustil kot dediščino, ko je rekel: »Svoj mir vam zapuščam, svoj mir vam dam. Naj se vaša srca ne vznemirjajo in ne bojte se.« Dragi verniki, danes vam želim: »Mir z vami!« To je najdragocenejše, najljubše in najboljšo na celem svetu kot dragoceno velikonočno jajce. Toda ta dušni mir, kako malo je upoštevan, kako zlahka ukraden, zato redno premišljujmo, kaj je resnični dušni mir, da ga iščemo. Kaj nam da dušni mir, da ga varujemo? Božji mir naj bo z vami!

Jezus med nami

Jezusovi učenci so se zelo razveselili, ko jim je Jezus po vstajenju pokazal svoje roke in stran. Vedeli so, da je to on, ki je vstal od mrtvih in resnično živi. Ne bodimo kakor neverni Tomaž, ampak kot ostali njegovi učenci! Razveselimo se ga, ko pri vsaki sveti maši stopa tudi med nas pod podobo belega kruha – hostije. Želi nam spremlja in vzpodbuja, da bi verovali vanj. In ne samo to; tudi da bi drugim pripovedovali o njem, o njegovem življenju, njegovih delih in njegovi neizmerni ljubezni do vsakega človeka.

Blagodejen je tvoj pozdrav:

Mir vam bodi.

Žejni smo, Gospod,
tvojega miru in tvojega varstva.

Nesrečni dvomljivci smo,
nemirni iskalci,

kljubovalni kot Tomaž.

Odpiraš nam svojo srčno stran,
da bi videli in verovali.

Mir vam bodi!

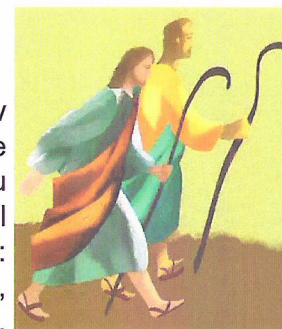
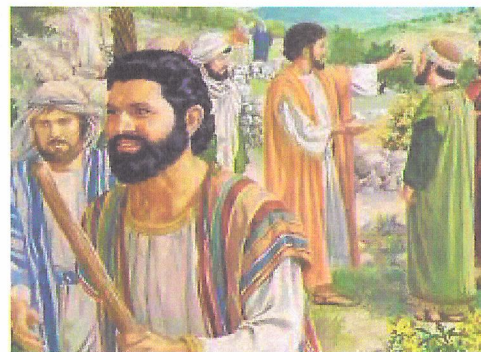
Hvala za dobroto,
ki veje iz tvojih besed.

Vstajenski pozdrav
nas navdaja z upanjem,
da bo zemljo obvarovala
tvoja neizčrpna ljubezen.

Čez osem dni je prišel Jezus

Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila tam, kjer so se učenci zadrževali, vrata iz strahu pred Judi zaklenjena, je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran.

Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda. Tedaj jim je Jezus spet rekel: »Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam.« In ko je to izrekel, je dihnil vanje in jim dejal: »Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.« Tomaža, enega izmed dvanajsterih, ki se je imenoval Dvojček, pa ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus. Drugi učenci so mu torej pripovedovali: »Gospoda smo videli.« On pa jim je rekel: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebeljev in ne vtaknem prsta v rane od žebeljev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.« Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž z njimi. Jezus je prišel pri zaprtih vratih, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« Potem je rekel Tomažu: »Položi svoj prst sem in

poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.« Tomaž mu je odgovoril in rekel: »Moj Gospod in moj Bog!« Jezus mu je rekel: »Ker si me videl, veruješ? Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!« Jezus je vpričo svojih učencev storil še veliko drugih znamenj, ki niso zapisana v tej knjigi; ta pa so zapisana, da bi vi verovali, da je Jezus Mesija, Božji Sin, in da bi s tem, da verujete, imeli življenje v njegovem imenu. (Jn 20,19–31)

Čez osem dni
so bili
njegovi učenci
zopet notri
in Tomaž med njimi.
Jezus pride pri zaprtih
vratih, stopi v sredo
in reče:
»Mir vam bodi!«
Potem reče Tomažu:
»Deni svoj prst semkaj
in poglej moje roke;
podaj svojo roko
in jo položi v mojo stran
in ne bodi neveren,
ampak veren!«
(Jn 20,26–27)

Jezus:
»Mir vam bodi!«

ALELUJA

Lahko je ljubiti ljudi, če ne greš iz hiše.

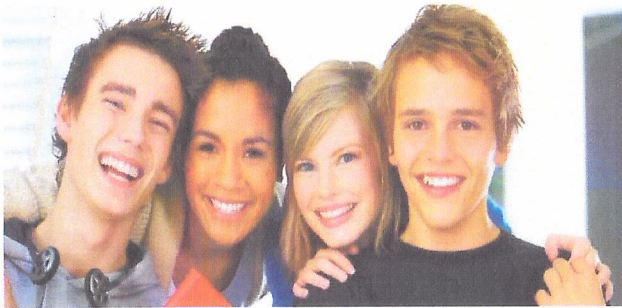
Če svoje življenje omejiš le na pot od postelje do kopalnice in od kavča do hladilnika.

A že sprehod do poštnega nabiralnika ali do vrtno ograje lahko resno ogrozi tvojo ljubezen do bližnjega. Kaj šele, če moraš na vlak, na avtobus, v trgovino ... Ljudje različno in čudno dišijo, ljudje govorijo, ljudje se prerivajo, te pohodijo, te odrinejo, te grdo gledajo, ljudje so nestrpni in nepotrpežljivi, neprijazni in zamerljivi ... hudobni. Zato se zapreš v svojo hišo. In ljubiš ljudi. Tako ... na daleč. Skozi okno in izza šipe.

In ker jih ljubiš takšne, kot so, in pri tem trpiš, se ti celo zdi, da si kristjan! Lahko je biti dobre volje, če ne zapustiš svojega vrtička.

Če svoje življenje omejiš na pometanje dvorišča in zalivanje rož.

A že pogled preko ograje te lahko oropa nasmeha, saj se na oni stani žive meje dogaja 'vse živo'! Smetnjaki so prevrnjeni, na pločnikih kraljujejo lastniki psov, ki bevskaajo glasneje od svojih ljubljencev in le redko pospravijo za njimi. Klopce v parkih so

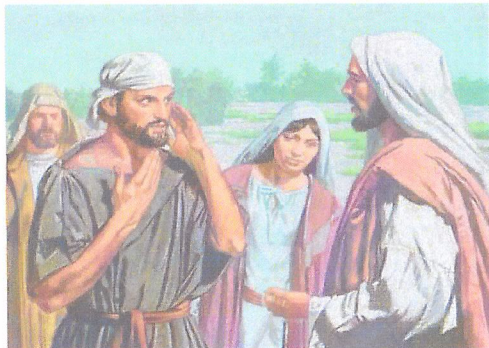
polomljene in zasvinjane, občestne svetilke razbite ... Zato pustiš, da živa meja zraste visoko in gosto. In ljubiš ljudi. Tako ... na daleč. Skozi veje in preko ograje.

In ker jih ljubiš takšne, kot so, oni pa tebe ne, se ti celo zdi, da si boljši! Lahko je pridigati ob nedeljah dopoldan. Ali če oznanjevanje omejiš na pot od župnišča do oltarja, na birmovanja in blagoslovitve fasad. A če odpreš vrata, če odpreš okna, če odpreš oči, boš spoznal, da so se časi in ljudje spremenili. Včasih je pastir pustil devetindevetdeset ovc v staji in se napotil iskat izgubljeno, danes pa v staji bleja kako osamljeno jagnje, čez drn in strn pa se podiš za devetindevetdesetimi izgubljenimi. Če se ti da, seveda. Če se ti ne zdi za malo. Ker je tudi te in take ovce ustvaril Bog in morda ni prav, da smo vsi ena čreda.

In ker jih ljubiš takšne, kot so, in jim včasih celo zavidaš izgubljenost, se ti zdi, da si na pravi poti. Lahko si je naložiti križ. Sploh, če te ljudje gledajo.

Lahko je viseti na križu. Posebej še, če te občudujejo.

Lahko je umreti. In lahko je biti v grob položen, pomaziljen in odišavljen, zavit v mehko blago.

Lahko je ležati v grobu. O, kako lahko in kako lepo je ležati v grobu ... V grobu svoje samovšečnosti in samoljubja. V grobu svoje hiše, stanovanja. V grobu svoje sobe. V grobu svojega dvorišča. V grobu svoje družine. V grobu svoje župnije. V grobu (svoje) cerkve. V grobu svojih misli, besed in dejanj. V grobu svoje duše in srca.

A kako težko je vstati. Zložiti prtič in povoje. Odvaliti skalo z groba. Vstati od mrtvih. Zaživeti na novo! Kristus, odpri moja okna! Odpri moja vrata! Podri moje ograje! Odvali skalo z groba! Naj slišim: »Pridi ven!« (Jn 11, 43) in naj odgovorim: »Aleluja!« (Raz 19, 6-8) *Gregor Čušin*

Nimam časa

Kako si ljudje razporejamo čas. Na prvo mesto postavimo stvari, ki so nam pomembne. Sledijo manj pomembne stvari in zadnje stvari, za katere pravimo, da nam časa zmanjka. To navadno pomeni, da nam niso tako pomembne – če ne bi jih uvrstili višje in zanje našli čas. Določena vabila na obisk ali druženje sem primorana zavrniti, ker nimam dovolj časa za vse. Ampak, če sem čisto iskrena, navadno zavrnem tiste ljudi, ki mi ne pomenijo prav dosti. Posedanje ob kavi in večno

vzdihovanje nad brezupno slabimi razmerami ni nekaj, kar bi me izpolnjevalo, razveselilo in sprostito. Za takšna srečanja mi navadno 'zmanjka časa'. Za srečanja z ljudmi, ob katerih se sprostim in nasmejem, pozabim na delo in skrbi, se lahko pogovorim in zaupam ... za takšna srečanja sem pripravljena prilagoditi svoje delo in najti čas.

Ko ljudje rečejo: »Nima časa moliti in iti k maši,« to navadno pomeni, da druge stvari postavijo pred svoj odnos z Bogom. Saj ne rečem, vsakemu se kdaj zgodi, da mu za kaj ali za koga res zmanjka časa. Smo le vpeti v službo in kup obveznosti, ki so povezane z našim obstojem (nihče si ne more privoščiti, da bi mu zmanjkalo časa za plačilo položnic). Ves preostali čas organiziramo glede na to, kaj nam je pomembno. Mati lahko reče: »Nimam časa iti k frizerju, ker moram v šolo na govorilne.« Lahko pa reče: »Nimam časa iti v šolo na govorilne, ker moram iti k frizerju.« In kristjan lahko reče: »Nimam časa iti k maši, ker grem v kino.« Lahko pa reče: »Nimam časa iti v kino, ker grem k maši.« Kako bomo razporedili svoj čas, za koga si ga bomo vzeli in za koga ne – je odvisno od nas.

SVETNIK TEDNA

16. april
BERNARDKA
LURŠKA

Bernardka se je rodila leta 1844 v Lurdu

kot najstarejša izmed šestih otrok mlinarja brez stalnega zaslužka. Družina je živela v veliki revščini. Bernardka je bila bolehnata in je veliko živela pri tujih ljudeh. Ko ji je bilo štirinajst let, je imela v votlini massabielske pečine v času od 11. februarja do 16. julija 1858 osemnajst prikazovanj. V prvih letih po Marijinem prikazovanju je Bernardka morala veliko trpeti predvsem zaradi neštetihi ljudi, ki so se imeli za poklicane, da jo smejo o vseh videnjih natančno izpraševati; mnogi med njimi so poskušali odkriti »prevaro«. Sprejeli so jo v samostan v daljnem Neversu. Predstojnica in voditeljica novink sta se bali, da bi bila zaradi prikazovanj domišljjava, zato sta jo pogosto poniževali. Umrta je 16. aprila leta 1879. Njeno truplo je ostalo nestrohnjeno. Leta 1925 je bila razglašena za blaženo, leta 1933 za svetnico.

Če ljubiš samega sebe,
potem ljubiš vse ljudi
kot samega sebe.

Če ljubiš enega edinega človeka
manj kot samega sebe,
potem samega sebe
nisi nikoli resnično vzljubil.
(mojster Eckhart)

OZNANILA

1. Umrli je Alfred Mencigar. Pogreb pokojnega bo v petek, 8. aprila 2016, ob 11. uri. Slovo od pokojnega bo iz druge dvorane na centralnem pokopališču na Dunaju.

Zbiramo stvari za **Flohmarkt / Boljši sejem**. Lepo prosim za vašo velikodušno pomoč. **Flohmarkt bo v soboto, 9. aprila 2016.**

SVETE MAŠE

NEDELJA, 3. april 2016

Bela nedelja

Nedelja božjega usmiljenja
za zdravje

NEDELJA, 10. april 2016

3. velikonočna nedelja

za + dr. Jožkota Bucha

NEDELJA, 17. april 2016

4. velikonočna nedelja

za zdravje

Korenina krize
v zakonu in družini
je v napačnem
pojmovanju svobode.
(sv. Janez Pavel II.)

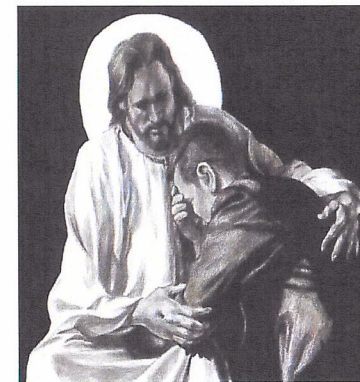
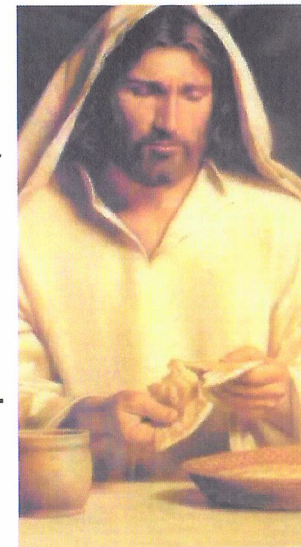
Jezus nam daje novo srce

Beseda evharistija (v grščini) pomeni zahvala. Zahvala Jezusu, ker se pri sveti maši v podobi kruha in vina vedno znova daje vsem, ki ga le želijo sprejeti. S tem nas uči resnične ljubezni, ki je v darovanju samega sebe za druge.

Kaj pa lahko mi darujemo Jezusu?

Odgovor je enostaven – VSE.

Darujemo mu lahko svoje veselje, ljubezen, žrtve, dobra dela, molitve, pa tudi vse skrbi, težave, rane, slabosti in grehe. Pri sveti maši imamo priložnost, da pred njim izlijemo vsa svoja srca in zaupamo, da bo On vse popravil, vse ozdravil in vse uporabil za dobro ter nam podaril novo srce.

Kamen ali odpuščanje

Kakšne občutke doživljaš, ko pomisliš na sveto spoved? Je to breme ali veselje? Če jo doživljaš kot breme, si skušaj predstavljati, da greš k nekemu, ki te pričakuje in čaka z vso možno ljubeznijo. Želi te objeti in ti povedati, kako si mu drag in dragocen. Tako zelo, da ti odpusti vse napake in slabosti, ki si jih storil. Daje ti mir, veselje, tolažbo in ljubezen, ki jo tako zelo potrebuješ. Ta nekdo je Jezus. Ali se zavedamo milosti, ki nam jo daje Bog z zakramentom svete spovedi? Koliko

dobrega lahko storimo za svojo dušo. Svet prehitro pozablja na greh in človek velikokrat nezavedno postaja njegov suženj. Kopiči si bremena in skrbi, njegovo srce postaja vedno bolj nedostopno Božji ljubezni. Jezus je prišel k nam, da nam vse to vzame, da nas zopet približa Očetu. Pokazal nam je svoje usmiljenje do grešnikov. Ne vzemimo si teh milosti, ki so nam dane povsem zastonj.

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0660/ 657 94 33 (Matija)**

Skype: **Tratnjek Matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

facebook naslov: **SPC Dunaj**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

**STE SE DANES
ŽE NASMEJALI?**

“Znate pisati?” vpraša član izpitne komisije. “Ne.” “Kaj pa brat?” “On je pa še bolj neumen kot jaz!”